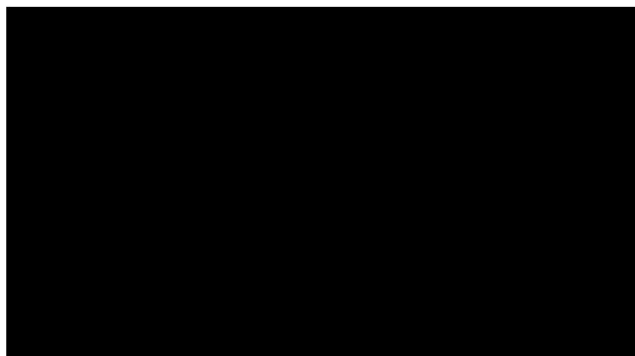

Krośniewice, dnia 19.01.2017 r.

BURMISTRZ KROŚNIEWIC
ul. Poznańska 5
99-340 Krośniewice, woj. łódzkie

Fn. 310.1.2016

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
DOTYCZĄCA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO
W ZAKRESIE PODATKU OD NIERUCHOMOŚCI**

Burmistrz Krośniewic, działając na podstawie art. 14j § 1, § 2 oraz § 3, w zw. z art. 14 b § 2 oraz § 3, § 4, art. 14 c § 2 oraz § 3, art. 14 f § 1, art. 14 k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015, poz. 613 ze zm.) oraz w myśl art. 1a ust. 1 pkt. 2, art. 2 ust. 1 pkt. 3, art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.)

postanawia:

uznać za nieprawidłowe stanowisko strony dotyczące tezy, że po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych:

- opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają wciąż jedynie części budowlane elektrowni wiatrowych (tj. fundamenty i wieża), jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składające się na całość użytkową w zakresie urządzeń wytwórczych energii elektrycznej;
- podatkowi od nieruchomości nadal nie podlegają stricte urządzenia techniczne – gondola z piastą, w której umieszczony jest generator, urządzenia sterujące, transformator, skrzynia biegów oraz inne instalacje wspomagające obsługę elektrowni wiatrowej, a także wirnik z łopatom.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 25.10.2016 r. (data wpływu do tut. urzędu 28.10.2016 r.)
Wnioskodawca:
ze statusem podatnika w trybie art. 14b § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. 2015 r. poz. 613 ze zm.) wystąpił o wydanie pisemnej interpretacji

indywidualnej co do opodatkowania podatkiem od nieruchomości od dnia 1 stycznia 2017 r. elektrowni wiatrowych w zakresie zastosowania przepisów będących przedmiotem interpretacji: art. 1 a ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 716 z e zm.). Przedmiotem wniosku jest zdarzenie przyszłe.

Wnioskodawca przedstawił stan faktyczny, zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie oceny prawnej tego stanu oraz uiścił kwotę opłaty w wysokości 40,00 zł a kserokopia dowodu uiszczenia opłaty została dołączona do wniosku.

Tutejszy organ podatkowy pismem nr Fn. 310.1.2016 z dnia 29.12.2016 r. wezwał Wnioskodawcę do usunięcia braków wskazanego powyżej wniosku polegających na: złożeniu oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

W odpowiedzi na ww. pismo

w dniu 4 stycznia 2017 r. (16.01.2017 r. - data wpływu do tut. urzędu) złożyli oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, „... że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji, w dniu złożenia wniosku nie były przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.”

Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny:

(dalej jako) jest polskim przedsiębiorcą, którego głównym przedmiotem działalności jest wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii. posiada na terenie gminy Krośnice park elektrowni wiatrowych wytwarzających energię elektryczną. W skład farmy wiatrowej wchodzi 2 turbiny wiatrowe, każda o mocy 2 MW, zlokalizowane w miejscowościach: . Elektrownie wiatrowe będące w posiadaniu składają się, poza częściami budowlanymi jakimi są fundament oraz wieża, także z urządzeń technicznych – gondoli z piastą, w której umieszczony jest generator, urządzenia sterujące, transformatora, skrzyni biegów oraz innych instalacji wspomagających obsługę elektrowni, a ponadto wirnika z łopatomami.

Zgodnie z dotychczasową praktyką, opodatkowywała podatkiem od nieruchomości od budowli wyłącznie części budowlane urządzeń technicznych (jakimi są turbiny wiatrowe) – tj. fundamenty oraz wieże. W związku z wejściem w życie w dniu 16 lipca 2016 r. ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz. U. 2016.961 z dnia 2016.07.01. z późn. zm., dalej jako ustawa o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych), powzięła wątpliwości co do rozliczania podatku od nieruchomości od 2017 roku.

W związku z powyższym Wnioskodawca postawił pytanie dotyczące zdarzenia przyszłego, które na etapie wydawania interpretacji stało się stanem faktycznym, formułując je następująco:

1. Czy w stanie prawnym obowiązującym po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, podstawą opodatkowania w podatku od nieruchomości od 1 stycznia 2017 r. w przypadku elektrowni wiatrowej nadal będzie wartość elementów budowlanych elektrowni wiatrowej, a więc wyłącznie wartość fundamentów oraz wieży?

Wnioskodawca przyjął poniższe stanowisko:

W ocenie [REDAKTOR] po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają wciąż jedynie części budowlane elektrowni wiatrowych (tj. fundamenty i wieża), jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składające się na całość użytkową w zakresie urządzeń wytwórczych energii elektrycznej. Zdaniem [REDAKTOR] podatkowi od nieruchomości nadal nie podlegają stricte urządzenia techniczne – gondola z piastą, w której umieszczony jest generator, urządzenia sterujące, transformator, skrzynia biegów oraz inne instalacje wspomagające obsługę elektrowni wiatrowej, a także wirnik z łopatom.

Organ podatkowy wskazuje, że: na podstawie art. 14 b § 2 ustawy z dn. 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2015., poz. 613 ze zm.) wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Zgodnie z przepisem art. 14 b § 3 ww. ustawy składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. W myśl art. 14 b § 4 wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej składa oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz, że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej. W razie złożenia fałszywego oświadczenia wydana interpretacja nie wywołuje skutków prawnych. Zgodnie z art. 14 f § 1 wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej podlega opłacie w wysokości 40,00 zł którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. W myśl art. 14 j § 1 stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa. Zgodnie z art. 14 j § 2 w zakresie, o którym mowa w § 1, opłata za wydanie interpretacji indywidualnej stanowi dochód jednostki samorządu terytorialnego. Artykuł 14 j § 3 mówi o tym, że w zakresie nieuregulowanym w § 1 i 2 stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału.

Po dokładnym rozpatrzeniu wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej i dokonaniu analizy stanu faktycznego oraz stanu prawnego odnoszącego się do przedmiotowej sprawy Burmistrz Krośniewic zważył, co następuje:

Zakres opodatkowania podatkiem od nieruchomości wynika zasadniczo z ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r., o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2016, poz. 716 ze zm.; zwaną dalej ustawą o podatkach i opłatach lokalnych). W odniesieniu jednak do elektrowni wiatrowych będzie to również ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U.

z 2016 r., poz. 290 ze zm. ; zwana dalej: ustawą Prawo budowlane lub u.p.b) oraz ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961 zwana dalej ustawą o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości podlegają nieruchomości lub objekty budowlane, którymi są m.in. budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej". W art. 1a ust. 1 pkt. 2 tej ustawy jako budowlę definiuje się "obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem".

Stosownie do art. 3 pkt. 1 ustawy Prawo budowlane jedną z kategorii obiektów budowlanych są budowle. Wprowadzona z dniem 16 lipca 2016 r. nowelizacja ustawy Prawo budowlane spowodowała wykreślenie elektrowni wiatrowych z katalogu zawartego w art. 3 pkt. 3 tej ustawy, definiującego budowlę co budzić może wątpliwości wnioskodawcy.

Tym niemniej jednak należy zauważyć, że w załączniku do w/w ustawy zawierającym katalog obiektów budowlanych, w kategorii XXIX wymieniono z nazwy elektrownie wiatrowe jako objekty budowlane : „Kategoria XXIX - wolno stojące kominy i maszty oraz elektrownie wiatrowe”.

W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r., sygn. akt P33/09, stwierdzono: „ ... że o kwalifikacji określonych obiektów jako budowli, oprócz definicji sformułowanej w art. 3 pkt. 3 u.p.b., mogą przesądzać również inne przepisy rozważanej ustawy, w szczególności art. 29 ust. 1 i 2, oraz załącznik do niej określający kategorie obiektów budowlanych...”.

Z kolei w wyroku z dnia 28 kwietnia 2006 r., (sygn. akt II OSK 777/05, LEX nr 211843), NSA stwierdził, że zgodnie z wykładnią art. 3 pkt 3 każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury jest budowlą, a użyty tam zaimek „jak:” świadczy o tym, że jest to przykładowe wyliczenie różnych budowli i nie jest to katalog zamknięty.

W związku z powyższym, nie powinno budzić wątpliwości, że elektrownie wiatrowe w myśl powołanych przepisów, jako objekty budowlane, które nie są budynkami oraz obiektami małej architektury na potrzeby podatku od nieruchomości są klasyfikowane jako budowla.

Nie można uznać w ocenie organu podatkowego za uzasadnione stanowisko, zgodnie z którym nowelizacja ustawy Prawo budowlane polegająca na wykreśleniu z katalogu zawartego w art. 3 pkt. 3 elektrowni wiatrowych, pozbawiła tych obiektów przymiotu obiektu budowlanego. Taka interpretacja byłaby bowiem sprzeczna z pozostałymi zapisami ustawy Prawo budowlane. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane w art. 1, normuje działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych oraz określa zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach. Stosownie do powołanego art. 1 ustawodawca w art. 82 ust. 2 ustawy Prawo budowlane stwierdził, że organem administracji architektoniczno-budowlanej pierwszej instancji jest starosta, za wyjątkiem spraw określonych w ust. 3 i 4. Zgodnie zaś z ust. 3 pkt 5b tego artykułu dla elektrowni wiatrowych, w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961) organem pierwszej instancji jest wojewoda.

Przepis art. 82 ustawy Prawo budowlane jest przepisem kompetencyjnym, określającym właściwość rzeczową organów administracji architektoniczno-budowlanej (starostów i wojewodów), przy czym ustawodawca zdecydował się na przyjęcie zasady, że właściwym organem w rozumieniu przepisów prawa budowlanego jest organ administracji architektoniczno-budowlanej, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Wprowadzenie elektrowni wiatrowych do art. 82 ust. 3 ustawy Prawo budowlane spowodowało również automatycznie zmianę właściwości rzeczowej organów nadzoru budowlanego. Do właściwości wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego – jako organu pierwszej instancji – należą zadania i kompetencje w sprawach, o których mowa w art. 82 ust. 3 tej ustawy, zatem ten organ będzie właściwy do zadań związanych z pełnieniem nadzoru budowlanego elektrowni wiatrowych.

Ponadto wprowadzenie elektrowni wiatrowych do kategorii XXIX obiektu budowlanego, określonego w załączniku do ustawy Prawo budowlane spowodowało obowiązek uzyskania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie takiego obiektu budowlanego. Obowiązek, wynikający z art. 55 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, uzyskania ostatecznej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie przed przystąpieniem do użytkowania obiektu o wskazanej tym przepisem kategorii powstaje, gdy jego wzniesienia dokonano na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę, to znaczy wybudowano go zgodnie z projektem i warunkami pozwolenia na budowę. Elektrownie wiatrowe zaliczone zostały do XXIX kategorii, która jest wymieniona w art. 55 ust. 1 pkt 1 lit. h ustawy Prawo budowlane.

W świetle ustawy Prawo budowlane zadania i kompetencje związane z egzekwowaniem prawidłowego zakończenia procesu budowy obiektu budowlanego należą do wyłącznej właściwości wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego (art. 83 ust. 3 ustawy Prawo budowlane).

Aby precyzyjnie jednak określić przedmiot opodatkowania jakim są elektrownie wiatrowe klasyfikowane jako budowle, w myśl powołanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, który w uzasadnieniu prawnym orzekł również, że *"Dodatkowo trzeba mieć na uwadze, że o zakwalifikowaniu określonego obiektu jako budowli w rozumieniu u.p.b. może współdecydować treść innych regulacji prawnych ... "*; należy odnieść się do ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, która w art. 2 pkt. 1 stanowi, że elektrownia wiatrowa to budowla w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składająca się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 925). Natomiast art. 2 pkt. 2 w/w ustawy określa, że elementy techniczne to wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądotwórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu.

Uwzględniając regulację zawartą w ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961) stwierdzić należy, iż za elektrownie wiatrową w świetle obowiązujących przepisów rozumieć należy budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 925). Elementem składowym elektrowni jako budowli są zatem nie tylko fundamenty i wieża, ale i elementy techniczne czyli: wirnik z zespołem łopat, zespół

przeniesienia napędu, generator prądowórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu.

Jeszcze przed nowelizacją prawa budowlanego w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wielokrotnie zwracano uwagę na związek techniczno-użytkowy pomiędzy częściami budowlanymi i urządzeniami technicznymi (por. wyroki z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt: II FSK 1807/14, II FSK 1808/14, II FSK 1809/14, II FSK 1995/14 i II FSK 1996/14 oraz z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt: II FSK 1633/14, II FSK 1634/14, II FSK 1803/14, II FSK 1804/14, II FSK 1805/14, II FSK 1806/14, II FSK 1870/14 i II FSK 1871/14).

W ustawie Prawo budowlane budowlę określono, bowiem jako obiekt budowlany stanowiący całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i przyłączami. Całość techniczno-użytkową należy zaś rozumieć jako połączenie poszczególnych elementów w taki sposób, aby zgodnie z wymogami techniki nadawały się one do określonego użytku. Podzielając w pełni stanowisko i argumentację przedstawioną w ww. wyrokach podkreślić trzeba, iż w ocenie organu podatkowego pomiędzy elementami elektrowni wiatrowej takimi jak wieża i fundament a częściami technicznymi t.j. generatorem, urządzeniem sterującym, transformatorem, skrzynią biegów, wirnikiem i łopatami, istnieje związek techniczno- użytkowy. W/w urządzenia techniczne nie tyle wspomagają obsługę elektrowni, co ją wraz z fundamentem i wieżą tworzą. W/w elementy składają się na budowlę jako całość techniczno-użytkową i zgodnie z brzmieniem art. 1 a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zapewniają możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Oczywistym jest, iż dopiero w/w urządzenia techniczne umożliwiają użytkowanie wieży i fundamentów na niej posadowionych jako elektrowni, zaś same urządzenia techniczne, bez wyposażenia ich części w postaci wieży i fundamentu nie mogą być wykorzystane do produkcji energii elektrycznej pozyskiwanej z odnawialnych źródeł.

Taki stan rzeczy, powoduje, że od 1 stycznia 2017 r., (o czym stanowi art. 17 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych), elektrownie wiatrowe, które są wymienione w załączniku do ustawy Prawo budowlane, podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od całkowitej wartości, bez podziału na części budowlane i niebudowlane, która to wartość powinna być ustalona w oparciu o art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Organ podatkowy podziela stanowisko zaprezentowane przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku NSA z dnia 25 kwietnia 1995 r. (sygn. akt SA/Lu 1436/94) oraz przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 maja 2005 roku (sygn. akt ISA/Sz 108/04) zgodnie, z którym „przez budowle o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 wskazanej ustawy należy rozumieć efekt działalności budowniczych stanowiący skończoną całość użytkową, wyodrębniony w przestrzeni i połączony z gruntem w sposób trwały”. Zatem elektrownie wiatrowe jako całość a nie tylko niektóre wybrane jej elementy stanowią budowlę, ponieważ tylko w takiej sytuacji stanowi ona całość użytkową i tylko jako taka spełnia funkcję, dla której została wzniesiona.

Nie spełniają takiej funkcji poszczególne elementy elektrowni wiatrowej, ponieważ nie mogą one funkcjonować w oderwaniu od całości. Taki też cel przyświecał ustawodawcy przyjmując ustawę z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. W uzasadnieniu do projektu w/w ustawy wskazano bowiem wprost : *„W projekcie ustawy zaproponowano wykreślenie przepisu wprowadzającego podział elektrowni wiatrowych na części budowlaną*

i niebudowlaną. W proponowanym stanie prawnym cała elektrownia wiatrowa będzie obiektem budowlanym (budowlą), a tym samym zastosowanie do niej będą znajdować przepisy Prawa budowlanego dotyczące użytkowania obiektów budowlanych oraz dotyczących katastrof budowlanych”.

Jednocześnie na podstawie art. 14c § 2 Ustawy Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015, poz. 613 ze zm.) należało wskazać prawidłowe stanowisko, zgodnie z którym po wejściu w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r., o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961) przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości od 1 stycznia 2017 r. jest cała elektrownia wiatrowa (w nomenklaturze Wnioskodawcy Turbina), tj. fundament, wieża oraz elementy techniczne, a nie tylko jej części budowlane.

Podsumowując, od dnia 01 stycznia 2017 roku podatnicy podatku od nieruchomości należnego od elektrowni wiatrowych powinni deklарować do opodatkowania wartość wszystkich elementów, które składają się na tę budowlę w rozumieniu, jakie nadaje jej art. 2 pkt.1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Tym samym stanowisko wnioskodawcy należy uznać za nieprawidłowe.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak wyżej.

Stanowisko tutejszego Organu znajduje potwierdzenie w pismach Ministerstwa Finansów kierowanych do portali branżowych. Tytułem przykładu należy wskazać na pismo Ministerstwa Finansów (źródło: <http://wysokienapiecie.pl/prawo-energetyczne/1598-podatek-od-nieruchomosci-od-turbin-wiatrowych-interpretacja-mf>), które brzmiało następująco:

„Ustawą z 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, która została przekazana Prezydentowi do podpisu 10 czerwca zostanie znowelizowany art. 3 pkt 3 u. p. b. w taki sposób, że ustawodawca rezygnuje z wymieniania w definicji budowli części budowlanych elektrowni wiatrowych. Ponadto w załączniku do u. p. b., określającym kategorie obiektów budowlanych, w „Kategorii XXIX”, wprowadza się nowy obiekt – „elektrownie wiatrowe”.

*Jednocześnie przypominamy, iż w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 2011 r. (sygn. akt P 33/09) [powoływane przez Wnioskodawcę – dop. aut.] Trybunał wskazał jednoznacznie, jak powinno się interpretować przepisy podatkowe dotyczące opodatkowania budowli podatkiem od nieruchomości w zgodzie z Konstytucją, stwierdzając m. in., że za budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych można uznać jedynie **budowle wymienione** w art. 3 pkt 3 u. p. b., w **innych przepisach** tej ustawy lub **w załączniku do niej**, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u. p. b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową (...).*

Tak ujęte stanowisko Trybunału Konstytucyjnego jasno określa, jakie obiekty i urządzenia należy uznawać za budowle, a jakie budowlami w rozumieniu ustawy o podatkach

i opłatach lokalnych nie będą, a tym samym nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Oznacza to, że od 1 stycznia 2017 r. (art. 17 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych) elektrownie wiatrowe, które są wymienione w załączniku do u. p. b. będą podlegały opodatkowaniu od całkowitej wartości, bez podziału na części budowlane i niebudowlane.”

Tutejszy Organ w pełni podziela powyższe stanowisko Ministerstwa Finansów.

Pouczenie :

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej. Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 90-434 Łódź po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012r., poz. 270 z późn. zm). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres: Urząd Miejski w Krośniewicach, ul. Poznańska 5, 99-340 Krośniewice.

Otrzymują:

1. adresat
2. a/a

BURMISTRZ
Julianna Barbara Herman